De hemelsche speler

Jacques Schreurs

bron
Jacques Schreurs, *De hemelsche speler*. Met illustraties van René Smeets. Vox Romana, Schiedam 1935

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/schr014heme02_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

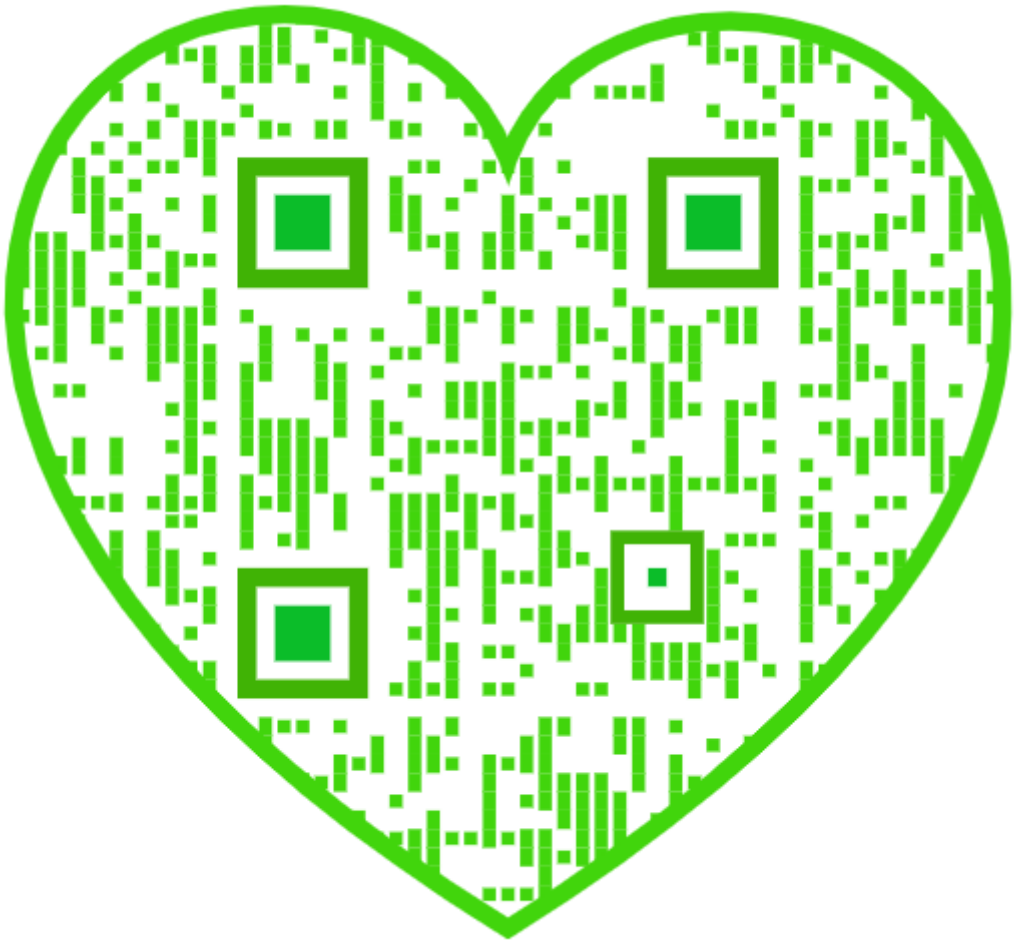

En God schiep de aarde...

EN GOD SCHIEP DE AARDE...

En sprak tot de aarde: wees berg, wees dal -
En draag Mijn naam door een wijd heelal!
En uit vuur en basalt, in Zijn witte hand,
Werd de wereld rond en de aarde land;

Maar de aarde was hard als een hard kristal,
Doch later vond God daar een vruchtbaar dal:
Een diepe schoot, die, van kling tot kling
En dampend tusschen de heuvelen hing.
En God, die weet wat Hij morgen doet,
Die het leven schept èn het leven voedt,
- Zijn Goedheid werd brood en Zijn Wijsheid wijn -
Schiep de regenboog en de zonneschijn.
Hij plantte de wijnstok
En die werd groen
    In een zuiver licht
    En een zacht seizoen.

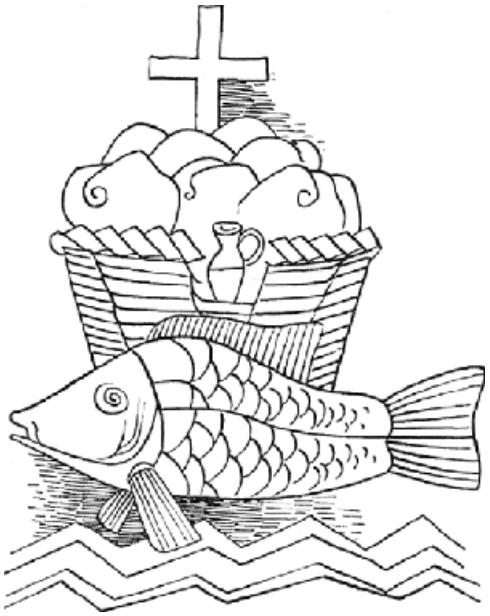

Jacques Schreurs, ***De hemelsche speler***

En terwijl zijn rank langs de helling klom
En zijn bloesem geurde en de akker glom, -
Heeft God Zijn opperkleed afgedaan
En is kalm en groot aan de ploeg gaan staan;
Hij spande twee gloeiende serafs voor
En God lachte stil als Sint Isidoor,
Terwijl Hij langzaam, met ploegstaart en stok,
Heen en weer door de dampende dalkom trok.
En vòòr nog de zon in het westen zonk
En het heilig zweet op Zijn voorhoofd blonk,
Heeft Hij Zijn gespan aan de kant doen staan
En de zaaizak om Zijnen hals gedaan;

En zaaiende weer en, voet voor voet -
Een handvol zaad, als een zaaier doet -,
Heeft God het graan in de grond gelegd
En het laat in den avond nog toegeëgd.
Toen is Hij vermoeid met Zijn schoon gespan
Door de schemer gegaan als een boereman -
En droeg op Zijn hand door die schemerzee
Een druiventros voor zijn Zoontje meê.

En God schiep de weide...

EN GOD SCHIEP DE WEIDE...

En sprak tot de weide: word wijd, word groen!
En over de wei wies een jong seizoen
Met water en bloemen en diep azuur;
En de wei werd wijd en zij werd vuur,
Want boven de wei kwam het zonlicht aan
En rondom de wei ging het water staan
En diep in het water
Stond starend de visch
En groeiden het riet
En de waterlisch.

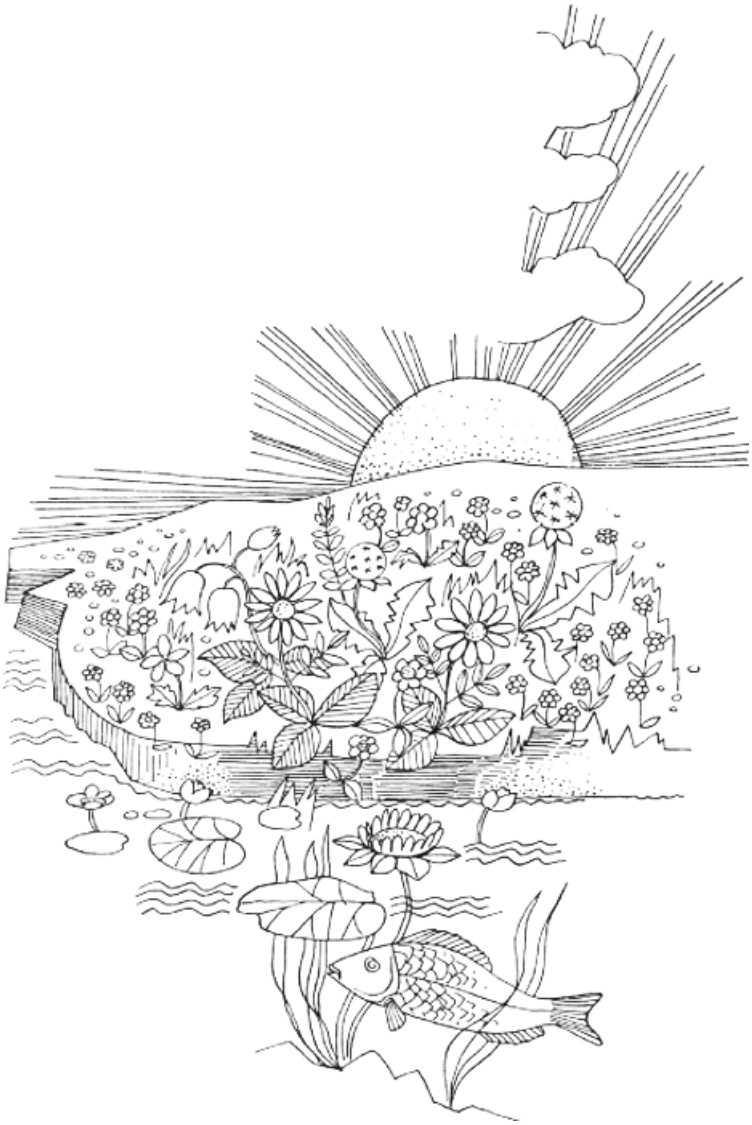

En de wind die zette zich neer in het riet
En zong als een kind zulk een helder lied
Als men zingen kan met een stem van glas.
En toen God zag hoe de weide was -
Toen heeft Hij als op een satijnen bed
Voorzichtig Zijn voete' op de weide gezet;
Dàn heeft Hij - de weide was jong en nat -
Zijn kleed om Zijn knieën bijeen gevat
En is met een glimlach op Zijn gelaat
Blootsvoets en verrukt door Zijn weide gewaad.

Jacques Schreurs, ***De hemelsche speler***

En toen Hij in 't midden der weide stond
En haar wijd èn groen en vol bloemen vond
Hing God Zijn hoed aan een wilgenboom
En sliep in zijn schaduw en had een droom....

En God schiep de heide...

EN GOD SCHIEP DE HEIDE...

En sprak tot de heide: word schoon, word groot:
Tusschen morgenrood en avondrood!
En de heide werd stil van een diepe slaap
Daar zoemde geen bij nog, daar blaatte geen schaap.
En over haar spande zich zonder gerucht
Het zilveren waas van een witte lucht,
Waarop hier en daar als een kruis van asch
Een eenzame vogel geteekend was.
Maar ver aan den einder begon de droom
Met een kleine wolk en een berkeboom.

Toen groeide de heide en zij werd zwart
Van een ruig gewas, want haar zand was hard.
Maar het ruige gras kreeg een paarse gloed
En de hei werd rood en de hei werd bloed.
En God zag de heide, maar zij was stil;
Doch ook in Zijn droom doet God Zijn wil.
En terwijl Hij het heidekruid water gaf
Nam Hij Zijn hoed en wilgenstaf,
Heeft Hij Zijn sandalen weer aangedaan,
En is God in Zijn droom naar de heide gegaan.
En toen Hij daar hoog op de heide stond
Floot God het eerst om een herdershond;
Dan schiep Hij het schaap en het lam zóó wit
Als een lentewolk en een kindergebit -
En zóó lang schiep God, tot een wolk van wol
Met helder geblaat om Zijn voeten zwol;

Jacques Schreurs, ***De hemelsche speler***

Hij wees hun tot voedsel het heidekruid aan,
En Zijn kudde is blatend weiden gegaan -
Toen heeft Hij Zijn zoete schalmei gevat:
Omdat Hij de heide geschapen had.

En God schiep het woud...

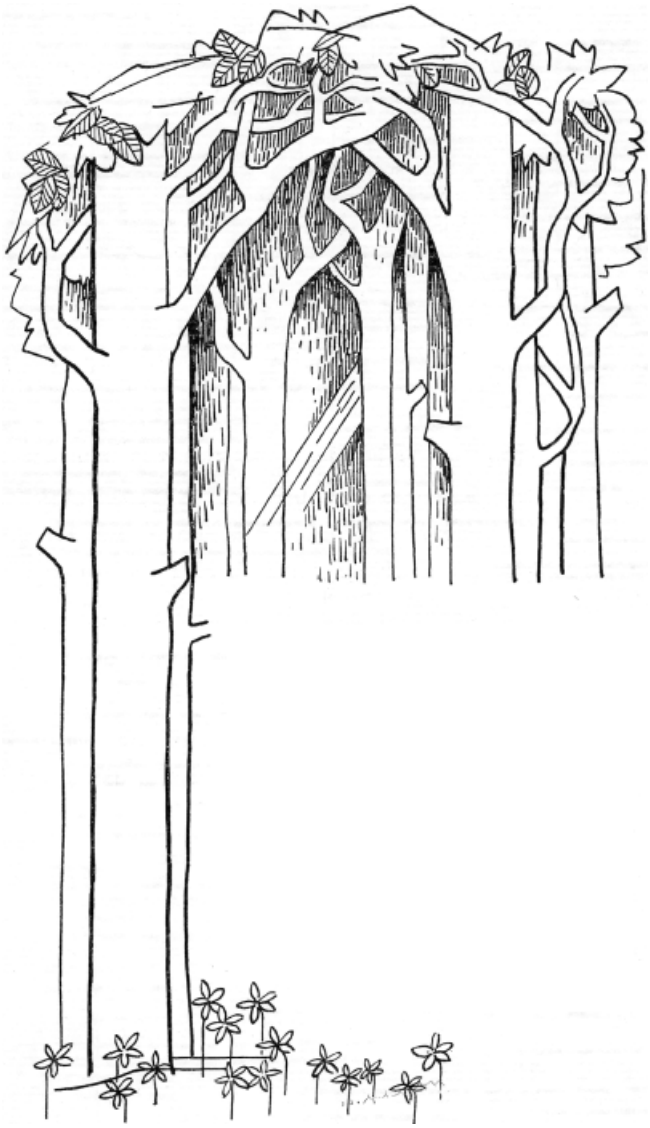

EN GOD SCHIEP HET WOUD...

En sprak tot het woud; word wijd, word sterk!
En toen bouwde God Zijn eerste kerk:
Eerst lei Hij een vloer van zeegroen mos
Vol sleutelbloemen en bos bij bos,
Dan rezen als reuzen en haast tegelijk
De glanzende stammen van beuk en eik;
En hoog in de lucht vlocht zich tak in tak
En groeide en groende het looverdak.

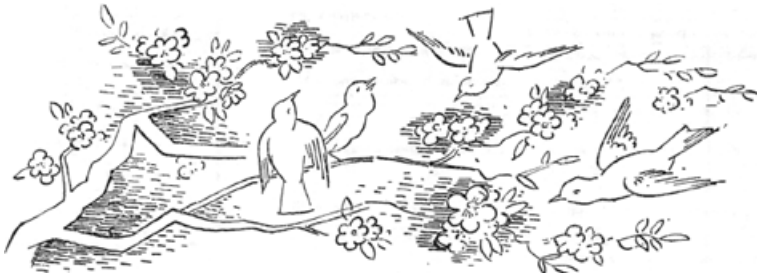

En God die het zag sprak: Mijn woud wordt schoon;
Maar het had geen stem nog, het had geen toon,
En God riep de vogels en zei: maakt gerucht!
En een hemelsche wildzang vervulde de lucht.
En God schiep de dieren en zeide: leeft -
En eet uit Mijn woud, wat Mijn woud u geeft,
En jaagt op elkander en maakt vertier,
Maar de meester en jager van allen staat hier!
En God heeft een pijl op Zijn boog gedaan
En is in Zijn woud uit jagen gegaan,
Maar diep in het woud stond een ree en vroeg:
Of God ook al iets in Zijn weitasch droeg?

Jacques Schreurs, ***De hemelsche speler***

En lachend heeft God op het ree gemikt -
En het dier heeft stil langs Zijn handen gelikt -
Maar tegen den avond was God zeer moe
En sloot Hij Zijn woud met een sleutel toe. -

En God schiep de zee...

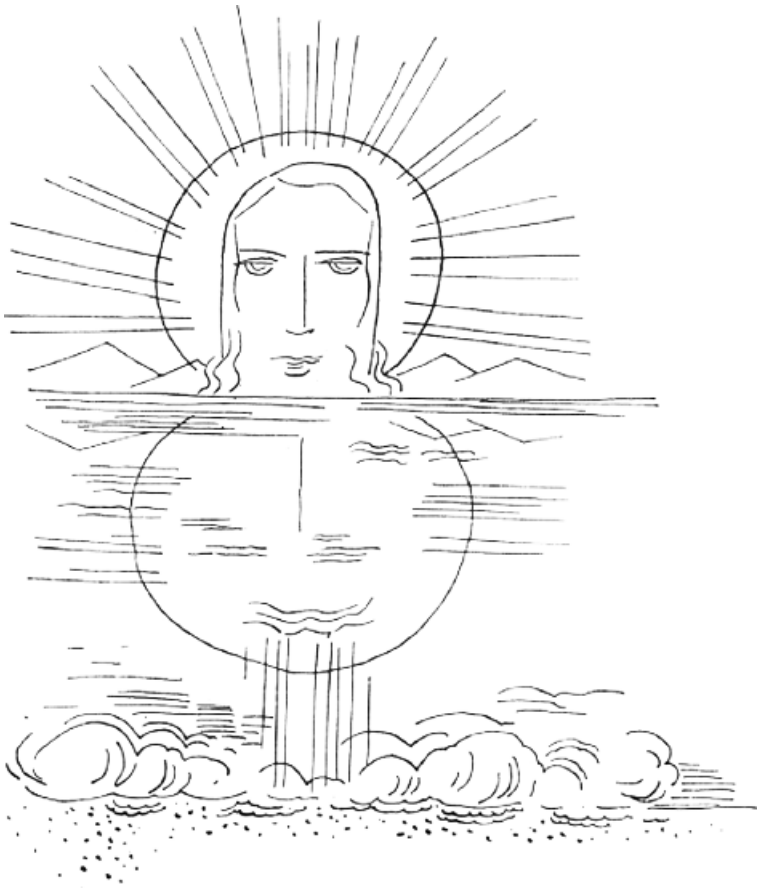

EN GOD SCHIEP DE ZEE...

En sprak tot de zee: word wijd, word diep
En een tijdelijk beeld van Hem Die U schiep!
En de zee werd een bloem met een blauwe rand
En een glimlach van licht in de schelp van Zijn hand.

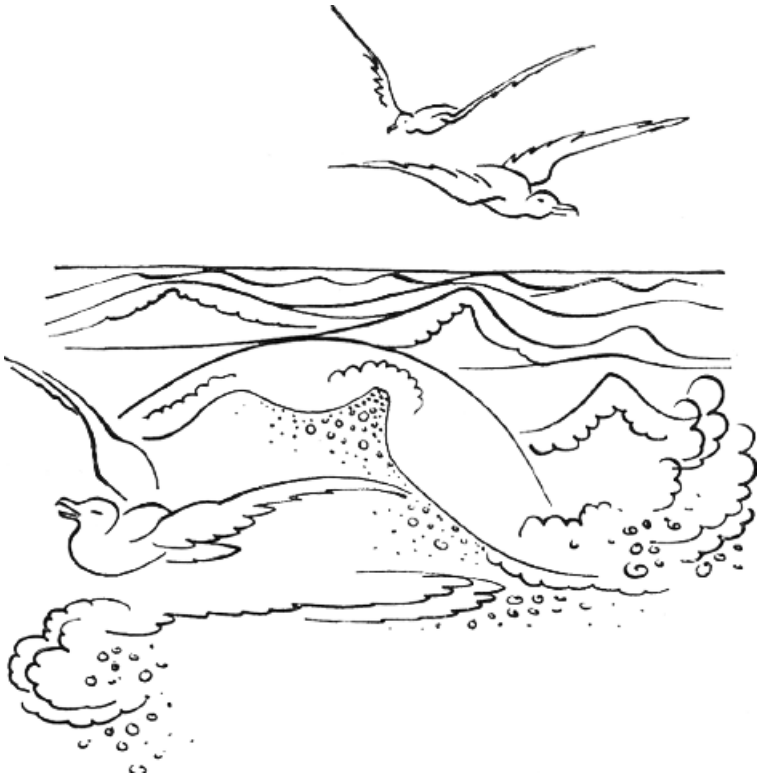

En God schonk de zee een schoot en een kust
Maar de zee was stil nog en diep in rust
En Hij wenschte de zee dat ze ruischen kon
En het ruischen begon aan de horizon
En werd een gezang wel zóó donker en groot:
Dat God, haast bang, haar het zingen verbood.
En zij, met het schuim van toorn op de mond,
Lei zich aan de voeten van God als een hond.

Jacques Schreurs, ***De hemelsche speler***

En God zag de zee - en de zee wàs groot,
Maar onvruchtbaar nog was haar groene schoot
En God schiep er - elk naar hun eigen zin -
Het schelpdier, de visch en het zeewier in.
Hij zeide: verspreidt u en looft mij stom
Die een visscher ben en die visschen kom!
Toen hebben de visschen zich zwemmend verspreid
En God riep Zijn Zoon in het dal van de tijd
En sprak: 'k heb Mijn ziel in een schelp gestort
En U, die een Visch en een Visscher wordt,
Dit blinkende speelgoed bereid.....

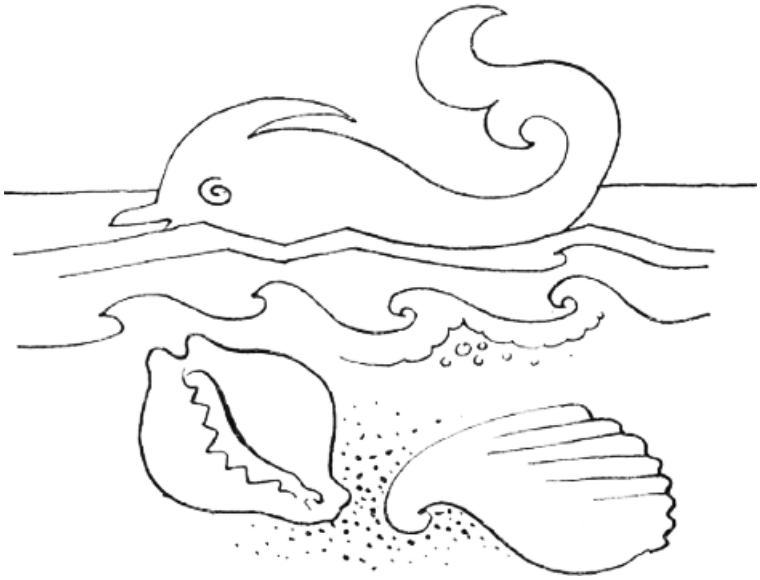

Jacques Schreurs, ***De hemelsche speler***

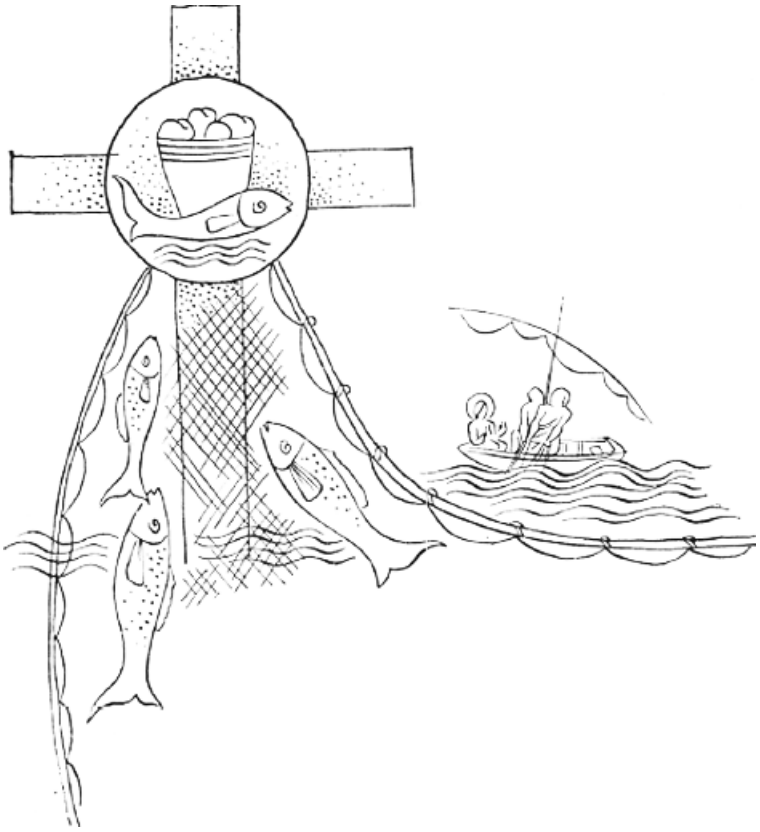

En de Zoon werd bedroefd en heeft niets gezeid
Maar is stil op het strand van de zee gaan staan
Tot de zon in de golven was ondergegaan.
Maar de zee is groot en de zee is schoon
Die God heeft gemaakt voor Zijn eenige Zoon.

En God schiep den mensch...

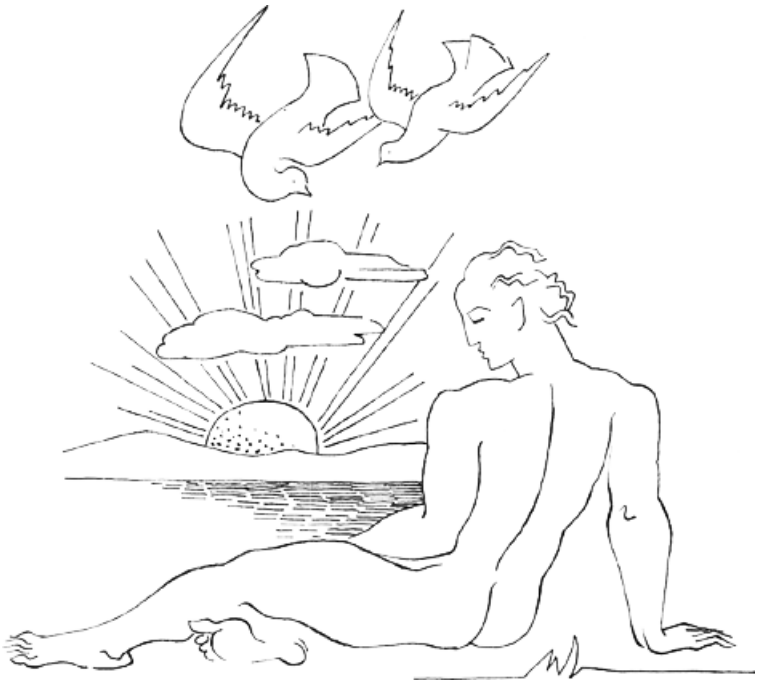

EN GOD SCHIEP DEN MENSCH...

En sprak tot den mensch: wees licht, wees slijk
En wees als Mijn Zoon en aan Mij gelijk;
En God gaf hem oogen van edelsteen
En handen en voeten van elpenbeen,

Maar achter zijn oogen was duisternis
Vòòr het wondere stralen dat kennis is
Aan hun schemerende randen begon -
Eerst kende hij God, toen zag hij de zon!
En de mensch stond op uit het jonge gras
En vroeg aan God: waar zijn zuster was?
En telkens verwonderd weer stokte zijn stem
En zag hij naar God en zag God naar hem,
Wanneer zijn mond als een bloem was die sprak,
En zijn stem als kristal was dat in hem brak.

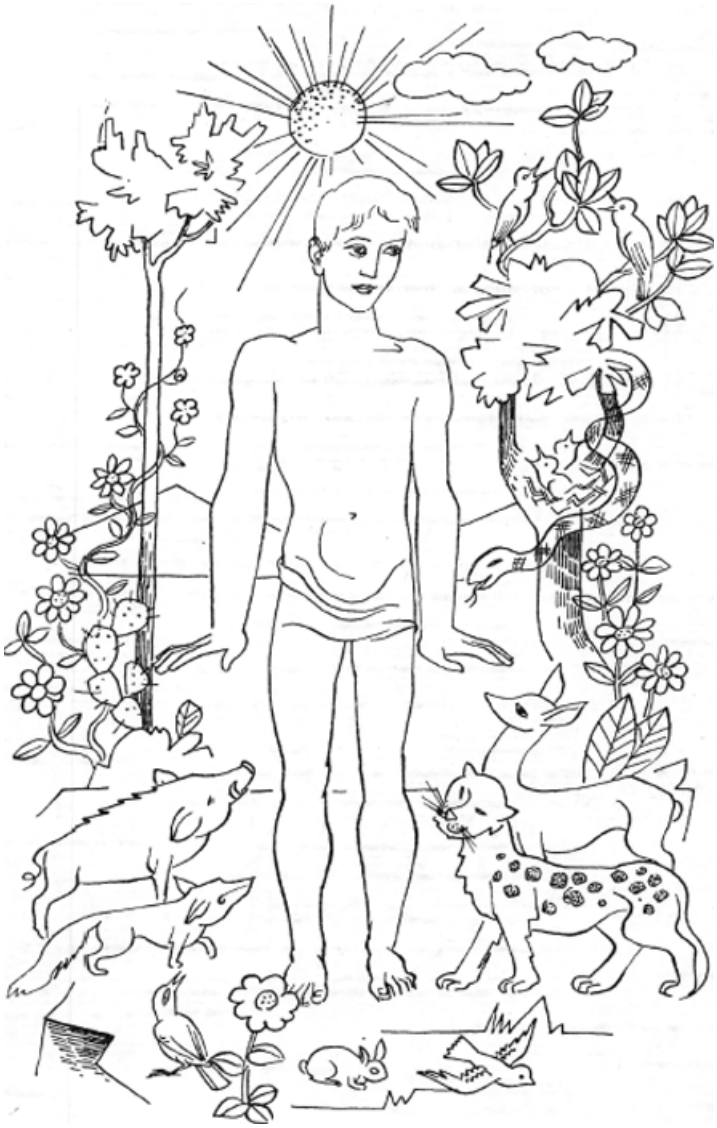

En God heeft Zijn tuin voor hem opengedaan
En hem tegen avond weer slapen gedaan.
Maar als hij de andere dag was ontwaakt
Had God aan zijn zijde een zuster gemaakt.
En hij vatte schuchter haar kleine hand
En leidde haar diep in het bloemenland;
Maar tusschen de bloemen ontwaakte zij pas
En vroeg toen bedroefd: waar haar kindje was?
En hij heeft zich diep naar de aarde gebukt
En zwijgend haar schoot vol bloemen geplukt.

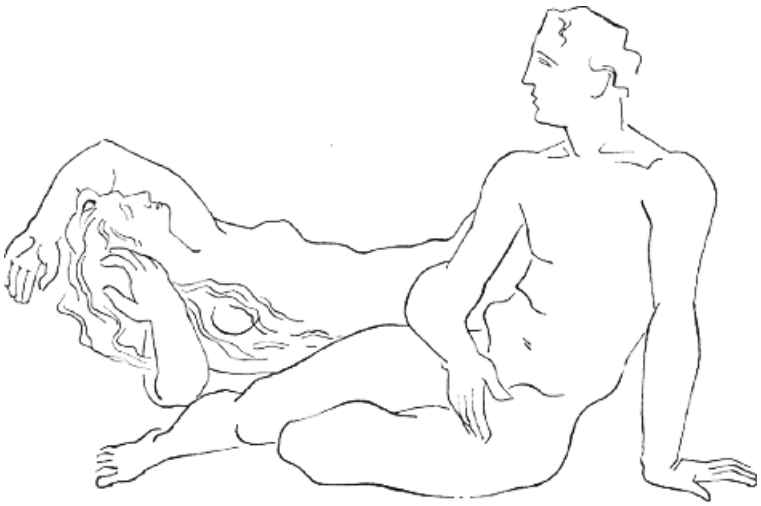

En God is verheugd naar Zijn hemel gegaan
Want de volgende dag brak de Zondag aan.